

LIBRIS

We know
books

Volunt distins cu Premiul al III-lea în cadrul Concursului
de manuscrise „împlineste un Vis”, ediția a V-a,
Editura Universitară, 2025

CLAUDIA ELENA PETER

UMBRA MICULUI ORAȘ

roman

CÎȘMIGIU
books

CUPRINS

CAPITOLUL I	5
Vivi	5
Paul	14
Leo	19
Suspiciuni	22
Casa Molnar	28
Responsabilități și restricții	37
CAPITOLUL II	46
Scena crimei	46
Primele investigații	52
Investigatorii	56
Interogatoriu nocturn	65
La școală	74
Echipa operațională	91
Căutarea	103
Descoperirea	109
Rucsacul cu ținte	114
CAPITOLUL III	127
Orașul misterelor	127
La poliție... gen!	139
Vecinii	155
Întâlnirea	173

Partenerii.....	181
Bărbatul misterios.....	186
Un pic de idilă.....	204
Duminică între prieteni	216
Chestiuni de familie	230
Escapadă neașteptată	249
Cheful	262
Tentații	272
CAPITOLUL IV	284
Spionul din școală	284
Înmormântarea	302
Casa părăsită	308
Dragostea, of, dragostea!	325
Colegele.....	337
Martorii	345
Apropierea.....	365
O săptămână.....	377
CAPITOLUL V.....	394
În sfârșit, singuri.....	394
Senzații tari.....	402
Refugiul.....	415
Confirmarea	427
Probe	440
Canalul	448
Arma crimei.....	467
CAPITOLUL VI	486
Capcana.....	486

Asasinul	494
Grădina	502
Ingrid	521
Paul și Briana.....	531
Leo și Olivia.....	549

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrație copertă: Paul Horațiu Peter

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETER, CLAUDIA ELENA

Umbra micului oraș : roman / Claudia Elena Peter. - București :
Cișmigiu Books, 2025
ISBN 978-606-28-2073-2

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062820732

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47 / 0745 200 718 / 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

CAPITOLUL I

Vivi

Ploaia de azi-noapte a răpăit năprasnică în geamurile vechi, din blocul mamei Oliviei Nicoară și a trezit-o de câteva ori, cu spaimă. Telefonul i-a sunat implacabil deșteptarea, la șase treizeci. L-a oprit și-a întins-o la orizontală până la opt fără zece. S-a trezit brusc, nervoasă și întârziată. S-a îmbrăcat rapid cu o pereche de blugi, un pulover inexpressiv, geaca groasă de iarnă, deși era doar noiembrie, dar zero grade afară, și-a tuit-o grabnic spre cea mai enervantă slujbă din lume. Nici vorbă de machiaj sau vreo dichiseală anume. În grabă, a uitat și materialul documentar, și-a amintit doar la intrarea furtunoasă în clasa a VI-a B, la opt și zece. În fața ochșorilor somnoroși și plictisiți ai celor treizeci de preadolescenți, și-a spus că, oricum, n-o să conteze. Le păsa și lor de materia ei cum îi păsa ei de cloaca asta de oraș, în care a fost nevoită să se întoarcă, după zece ani de libertate totală prin lume. S-a apucat să deseneze frenetic pe tablă, mulțumită de rumoarea de admirație din spatele ei, și i-a lăsat apoi să copieze nepricepuți pe foile de bloc A3, personajele animate celebre, care nu aveau nicio legătură cu materia pe care trebuia s-o predea conform programei școlare.

Olivia Nicoară, numită Vivi, a fost obligată să se întoarcă în casa mamei, după ce și-a ratat cu brio șansa la independență, după facultate. A intrat într-un scandal monstru la Liceul de Arte din marele oraș din vestul țării, unde a predat, și a fost obligată să ceară un transfer de urgență, să-și salveze pielea, profesional vorbind. Normal că, la mijloc, a fost un bărbat nepotrivit, pe care îl ura acum cu tot atâta ardoare cu câtă l-a iubit în urmă cu patru ani, când l-a cunoscut și s-a îndrăgostit ca ultima găsculiță proastă. Mda... și-a luat-o rău în freză și s-a întors distrusă în micul oraș de provincie de la poalele Munților Șurianu, umbrit de dealul numit Cetate, pe care și-a dorit întotdeauna să-l părăsească. Uneori, simțea cum umbra Cetății o copleșește fizic, ca un sac de pietre, obligatoriu de purtat pe umeri.

– Doamna, nu-mi iese Mickey! a trezit-o din reverie glasul plângăreț al unui elev. S-a abținut cu greu să nu-și dea ochii peste cap și s-a ridicat plictisită să-i transforme chestia mângălită în șoricelul Disney. Prin comparație, la fostul loc de muncă, și-a învățat elevii din clasa a douăsprezecea să deseneze portretul cu mâini.

Din fericire, la un moment dat, s-a sunat. Și-a târât bocancii spre sala profesorală, o altă zonă crepusculară de *hate* continuu. Colegii de acum au fost, în urmă cu zece ani, profesorii ei și n-au părut deloc încântați când a luat transferul la liceul *lor*, fiind considerată rebelă, nonconformistă, ciudată încă de pe atunci. Daa, doar a făcut Artele, dintr-o întreagă clasă cu preocupări megaserioase, gen medicina, ingineria sau dreptul. Hop,

și nebuna Vivi s-a întors să predea educație plastică la mucoșii care aveau talent și imaginație cât un caras! Dar copiii erau cea mai decentă piesă în tot puzzle-ul noii ei cariere. Colegii profesori sau, mai exact spus, colegele, erau mult mai rele. S-a dus glonț la aparatul de cafea, enervată că și-a uitat țigările acasă, căutându-l din priviri pe profesorul de istorie, singurul om destupat la minte, capabil să-i dea o țigară și, eventual, s-o însoțească la locul secret de fumat. Au interzis total fumatul în preajma școlii și elevii de liceu au invadat toaletele și spatele terenului de sport. Profesorii se abțineau, vezi, Doamne, de sfinți, deși ea a mai ieșit în față, la fumat. Normal că a fost admonestată de director, că nu-i un exemplu pozitiv pentru elevi. Ce să-ți spun...? De parcă gospodinele și împăunații ceilalți ar fi! Dar, mă rog, n-a fost cel mai cuminte elev nici la liceu, n-avea de gând să fie nici acum.

– Domnișoară Nicoară, a auzit glasul strident al directoarei adjuncte. De la ora unsprezece ai fereastră?

– Da, a răspuns repede, cu privirea la cafeaua ce ieșea șuierând din expressor, singurul lucru bun din cancelarie. Dar am chestii de făcut...

– Va trebui să le amâni drăguță, și-a întins rujul de proastă calitate peste buzele subțiri, într-o grimasă care s-a vrut un zâmbet. Cei de-a cincea nu pot rămâne nesupravegheați și eu trebuie să fiu la inspectorat la Alba Iulia.

– Toate ferestrele am suplinit săptămâna asta, nu s-a abținut să comenteze.

Intenționat, așa i-au făcut și orarul, plin de ore libere, numite *ferestre*. Profesorii neimportanti ai școlii, în general cei care predau materiile considerate mai ușoare, îi suplineau pe cei cu adevărat importanți, printre care și directorii, care aveau altceva mai bun de făcut decât să predea. Cam tot timpul!

– Asta e, draguță, la noi e liceu serios, regulile trebuie respectate și de profesori. Și să nu uiți de expoziția de Ziua Națională, pregătim serbare și ce frumos ar fi să vedem și desenele talentaților noștri elevi cu Marea Unire! Mai ales că vine domnul inspector de la Alba.

Dacă ura ceva mai mult, decât pe directoarea adjunctă, erau temele impuse. Din toamnă, de când s-a transferat aici, și-a făcut datoria și norma la peisaje de toamnă, Ziua Educației, Salvați planeta, Orașul-nostru-cel-frumos și alte bălării social-patriotice. Fix temele de Ziua Unirii îi lipseau! Nici copiilor nu le plăcea să tot deseneze tâmpenii de genul acesta, când arta sau chiar educația plastică însemna altceva. Dar spune-i asta directoarei adjuncte, cu tot cu experiența ei la catedră, de treizeci de ani, ca înfăptuitoare destoinică de conformiști, genul care nu concepea ca elevii ei să citească și altceva decât romanele din programa școlară. De parcă ar avea tinerii de azi empatie pentru drama *Vitoriei Lipan* sau ar fi cineva atât de disperat pentru o bucată de pământ, ca *Ion*. Și se mai mira lumea că adolescenții nu citesc!

Pauza s-a terminat fără să fi apucat să fumeze o țigară la cafeaua pe care a savurat-o totuși, fierbinte și

amară. A apucat să-și aranjeze părul rebel, roșcat și ondulat, nepieptănat dimineață, și să-și rujeze discret buzele crăpate. Urma ora cu clasa a douăsprezecea A și avea, printre elevi, două motive pentru care a meritat transferul în orașul natal. O fată și un băiat voiau să dea admitere la Facultatea de Arte Vizuale și îi pregătea pentru Cluj-Napoca. Orele benevole petrecute cu ei erau singura satisfacție profesională la acea clasă din ultimul an școlar. Cu ceilalți elevi, a făcut un pact, după primele ore, când a trecut prin ignorare, dispreț, miștocăreală și jigniri. Îi lasă în pace, dacă stau în banca lor și se prefac că învață pentru Bac, în timp ce ea desenează cu Paul Dima și Ingrid Molnar, elevii interesați de materie.

Paul o aștepta tăcut în prima bancă, cu hanoracul lui negru și părul brunet crescut prea lung. Avea caietul de schițe, unde a desenat tema de săptămâna trecută, crochiuri de mâini și picioare. Și-a amintit vag că a uitat acasă documentarea cu anatomia umană, așa că s-a văzut nevoită să-l lase pe Paul să caute pe telefon poze după desenatorul german Gottfried Bammes.

– Dar Ingrid unde e?

Paul a tresărit, ridicând doar din umeri.

Băiatul acesta, care era un munte de talent, abia dacă mormăia două cuvinte. Colega lui îi completa, de obicei, frazele și suplinea, prin entuziasm, harul la desen, nu la același nivel ca al băiatului. Fetei îi plăceau culorile, de aceea, dorea să de-a admitere la specializarea Pictură de șevalet, pe când Paul se visa la Grafică, exact secția pe care a absolvit-o și Vivi, fiind

considerată, în facultate, un geniu al desenului. Putea capta pe hârtie absolut orice, în linii de hașură, lumea exterioară rămânea fără secrete. Paul era ca ea, noncomunicativ, timid, tăcut, talentat, dar amândoi aveau nevoie de culoare în viață, acel material necesar care însă le lipsea, pentru a aduce un pic de bucurie în mazăga de anxietate care-i cuprindea uneori. Pentru Paul, culoarea din viața lui era Ingrid, de care era complet îndrăgostit, fără să fi avut vreodată curajul să-i mărturisească. Vivi a crezut că fuga din acel oraș o va umple de culori incandescente, menite să-i șteargă griurile Cetății, dar a fost o iluzie, o urmă vagă de acuarelă diluată în apă, care doar a atins tentant și efemer viața ei.

– Prof! a auzit vag vocea lui Paul, mă auziți?

– Da, scuze, ce spuneai?

Băiatul i-a arătat telefonul.

– I-am scris, mi-a dat *seen*. Poate e bolnavă, nu știu.

– Deci nu ți-a răspuns? a întrebat Vivi, ca să înțeleagă ce însemna concret *a primi seen* de la cineva.

Băiatul a clătinat capul cătrănit și s-a pus pe desenat. Profesoara a aplanat o discuție prea intensă în ultimele bănci și s-a așezat la catedră, având deodată o neliniște stranie. Ingrid n-a lipsit niciodată de la orele ei, dar toamna deosebit de rece din orașul de la poalele munților a adus și o mulțime de virusuri, care au îmbolnăvit elevii.

Restul zilei a trecut greu, copiii de gimnaziu cereau energie și entuziasm. Vivi a reușit să strunească clase

grele, pline ochi cu elevi puși pe distracție și *bullying*. În penultima oră, s-a dus la clasa a douăsprezecea și l-a întrebat pe Paul dacă are vreo veste de la Ingrid, dar privirea distrusă a băiatului i-a demonstrat că nu are nicio noutate. A căutat-o pe diriginta fetei, care i-a replicat acidă că ar trebui să nu se amestece în treburile clasei ei. Iar nebunia asta cu artele ar trebui să i-o scoată din cap lui Ingrid, o fată mult prea competentă să se irosească pe toate prostiile. Dacă de capul lui Paul, oricum, nu era nimic, n-avea decât să-l pregătească pentru arte, dar Ingrid era prima în clasă și ar putea foarte bine să facă absolut orice.

– Dar asta își dorește și nu sunteți dumneavoastră în măsură să vă împotriviți! i-a spus, enervată, Vivi.

– Eu nu, dar părinții ei da, am discutat la ședință, nu sunt deloc încântați de ideea de-a merge la Pictură de șevalet. Ce meserie mai e și asta în zilele noastre, când sunt atâtea slujbe onorabile și necesare pentru populație?

– Doamnă Chirilă, nu discutăm acum asta, vreau să știu dacă v-a anunțat mama ei că e bolnavă, colegii de clasă mi-au spus că nu a dat niciun semn, deși de obicei, e foarte activă pe social-media.

– Sigur, altă tâmpenie... să te postezi nonstop. Nu încurajăm nici asta, domnișoară Nicoară.

– Am priceput, să trecem peste! s-a abținut cu greu să n-o plesnească. Vă rog să mă anunțați dacă aflați ceva de Ingrid, vă rog! a accentuat, simțind că-i explodează capul.

Apariția colegului de istorie a fost ca o rază de soare. Surâzând, auzind discuția cu diriginta de la a douăsprezecea A, i-a făcut semn discret s-o tullească la locul secret de fumat, care era, de fapt, o sală dezafectată din partea de clădire pregătită pentru renovare. Din lipsă de fonduri, renovarea a fost amânată pe termen nelimitat. Voiau să mute acolo laboratoarele de științe și, într-un vis frumos și imposibil, i-au promis și profesoarei de desen că o să facă un atelier de arte, unde să țină un cerc de pictură. Tot ar fi mai bine decât înghesuiala cu materiale de pe bănci, când se petreceau permanent incidente cu vărsatul apei peste tot sau scăparea paletelor pline de culori pe jos. Până se mobiliza Primăria să aloce fondurile necesare renovării, Vivi și Ionuț Munteanu se ascundeau într-una dintre săli, când aveau nevoie de-o pauză pentru deconectare.

– Iar te cerți cu hoăștele astea bătrâne? a întrebat-o colegul și, apoi, a căscat prelung, s-a scuzat că n-a dormit bine azi-noapte, sorbind din ceașca generoasă de cafea.

Vivi l-a privit amuzată; chipul cu trăsături armonioase arăta obosit, obrazul era proaspăt ras, dar cearcănele negre trădau o noapte năbădăioasă, mai rea decât a ei, care avea probleme cu somnul de când s-a întors acasă.

– Am auzit că i-ai comentat directoarei-adjuncte dimineață, acum, te-ai certat cu doamna Chirilă! Viv dragă, nu mai bine faci ca mine și ignori complet cea mai mare parte a colegilor? Cum crezi că rezist între ei de cincisprezece ani?

– Ești un erou, ce să zic. Dacă stau atâția ani aici, amintește-mi să mă împușc naibii!

– Dramatică azi rău, fata mea! Știu că vrei să schimbi lumea, am avut și eu idei crețe, să fiu cercetător la Arhivele Naționale sau muzeograf la vreo secție de istorie, dar soarta m-a vrut profesorul preferat al mucoșilor ăstora!

– Păi ești, pe mine mă urăsc și elevii și colegii.

– Pardon, nu te urăște nimeni, copiii cred că ești profa ciudată, dar sexy, după cum s-a votat în toamnă.

– Nu-mi aminti!

– Iar colegilor nu le-ai dat nicio șansă să te cunoască. Nu-s așa răi, cu excepția lui Chirilă, desigur. Oricum, ca să te înveselesc, nevastă-mea gătește azi minunata ei friptură la tavă, așa că nu s-ar supăra dacă te-ai hrăni și tu ca lumea, măcar o dată pe lună, la noi, la masă.

– Of, sunteți prea drăguți, nu pot ateriza pe capul vostru de câte ori am o criză existențială, ar însemna să mă adoptați!

Vivi a tăcut brusc, observând privirea înnegurată a colegului de istorie. A auzit bârfa conform căreia nu puteau avea copii, datorită soției lui, deși au încercat totul. Și-i părea rău, deoarece ambii erau drăguți și prietenoși, nu au ostracizat-o odată revenită acasă, ca întregul oraș.

Restul zilei l-a petrecut în apartamentul mamei, desenând planșele de studiu pentru Paul și Ingrid, încercând să scape de senzația de panică, de care fusese cuprinsă dimineață, la școală.

Paul

Ziua de miercuri nu putea fi mai proastă pentru Paul. La școală, plictiseală și un trei la chimie. Acasă, scandaluri între părinți din cauza banilor. Și mai era și Ingrid care n-a venit azi, nu că ar fi fost mare chestie să lipsești o zi la nenorocitul de liceu, dar ea nu obișnuia să absenteze aiurea și nici nu i-a răspuns la mesajele pe care i le-a dat, ca un veritabil obsedat, dis-de-dimineată. Nici măcar în *seen* nu l-a ținut, după cel de la șapte dimineța. Parcă fata a dispărut complet din lume, lucru care l-a îngrijorat peste măsură. Absurd, desigur. Și el a fost bolnav de vreo trei ori de când a început școala. Aia e, ce mare chestie că n-a fost o zi? Dar au avut desen și, fiind ora preferată, Paul a știut că Ingrid n-ar rata-o pentru nimic în lume. Și profa a părut îngrijorată, iar dira n-a știut nimic de ea.

La un moment dat, s-a gândit să meargă pe strada ei, să vadă dacă i se pare ceva suspect la casă. Fata locuia pe strada bogaților, denumită de localnici Bulevardul Paulișta, iar el în Micro 7, cartierul mărginaș, cu blocurile lui comuniste, nerenovate încă. Ce ar fi făcut odată ajuns? Sigur, n-ar fi avut curaj să sune la ușă să întrebe de fată, să dea cu ochii de tatăl ei, renumitul chirurg al orașului, sau de mama ei, patroană de supermarket. Mai ales de când s-au hotărât să meargă la Facultatea de Arte Vizuale și părinții i-au făcut fetei un scandal monstru. L-au acuzat pe Paul că a influențat-o în *tâmpenia asta*. Cum se face că știe el mai bine ce-i place?

Oare părinții ei nu văd că pictura e tot ceea ce iubește Ingrid să facă cu adevărat? Cum i se schimbă înfățișarea când pictează, iar ochii ei albaștri, devin aproape violet?

Gândul la ochii colegei de clasă i-a adus fiori în tot corpul. Nu mai rezista, trebuia să-i spună că-i îndrăgostit lulea de ea. Așa a zis și profa de desen, singurul adult din univers care părea cât de cât OK. S-a prins că-i mort după Ingrid, dar cum ar putea spera că o fată ca ea s-ar uita la un băiat ca el? Mai bine renunță. Deși a încercat din răspuțeri și n-a reușit. S-a decis să aștepte. Când o să fie amândoi la Universitatea de Arte din Cluj-Napoca, departe de orașul ăsta mic și de oamenii lui bârfitori, poate o să-i spună c-o iubește. Acolo, ar putea avea o șansă, nu vor fi judecați de nimeni. A văzut diferența când a fost în excursie anul trecut și s-au dus la Muzeul de Artă, unde a întâlnit studenții de la pictură, relaxați, nonconformiști. Băieții purtau păr lung, fetele, machiaj puternic și părul verde, aveau tatuaje și *piercenguri*. I-ar plăcea și lui să-și pună, dar l-ar omorî taică-său în bătaie dacă și-ar găuri vreo parte a feței. Dar nici măcar stilul vestimentar diferit nu a fost important, deși era un mod de exprimare, cât mai ales libertatea acestor tineri, care făceau reproduceri după operele măștrilor, stând direct pe podea, concentrați și creativi.

Colegii lui de clasă s-au plictisit de moarte la muzeu, au trecut ca vodă prin lobodă pe lângă tablouri, cu ochii tot în telefoane, dar, pentru Paul și Ingrid, vizita a fost o revelație. Atunci a văzut prima dată cum s-au